

SMARAGDOVÁ DESKA V: Obyvatel Undalu

Často snil jsem o pochované Atlantidě, ztracené v dobách, které pohltila tma. Z aeonu na aeon jsi ty existovala v kráse, jas svítil skrze temnotu tmy.

Mocný vládce, všemu pozemskému vládnoucí, Pán Země v dni Atlantském. Král národů, mistr moudrosti, Světlo skrze *Suntal*, Strážce Cesty, přebýval ve svém *Chrámě*, Pán *Undalu*, Světlo Země v dni Atlantském.

Mistr, *On*, z cyklu mimo nás, žijící v tělech jako jeden z lidí. Ne jako pozemšťan, *On* má původ jiný, Slunce cyklu, nad lidmi pokročilý.

Věz ty, ó člověče, že Mistr *Horlet*, nebyl nikdy jedno s dětmi člověka. Daleko v čase minulém, když Atlantida prvně nadobudla moc, objevil se tam jeden s *Klíčem Moudrosti*, ukazujíc všem cestu *Světla*.

Ukázal všem lidem cestu naplnění, cestu Světla, která plyne mezi lidmi. Vítězíci nad temnotou, vedoucí Duši Člověka nahoru k výšinám, které byli v Jednotě se Světlem.

Rozdělil *On* Království na části. Bylo jich deset, vládli jim děti člověka. Nad dalším postavil *On Chrám*, který však nepostavili děti člověka.

Z *Éteru* vyvolal *On* jeho substanci, ztvárněnou a vytvořenou silou *Ytolanu* do forem, jaké *On* vystavěl ve Svě mysli. Míli za míli vše pokrylo ostrov, kousek po kousku to nabíralo na síle. Černé, a přece ne černé, ale tmavé jako časoprostor, hluboko v jeho srdci *Esence Světla*. V okamihu *Chrám* přerostl do bytí, formovaný a tvarovaný *Slovem Přebývajícího*, vyvolaný z nehmotného v hmotu.

Vystavěl *On* potom vevnitř obrovské komory, naplnil je útvary vyvolanými

z *Éteru*, naplnil je moudrostí vyvolanou z Jeho mysle.

Nehmotný byl *On* vevnitř svého Chrámu, a přece byl *On* stvořen k obrazu člověka. Přebývající mezi nimi a přece nebyl z nich, zvláštní a tak odlišný byl *On* od dětí člověka.

Vyvolil si *On* potom zpomezi lidí *Tří*, kteří se stali jeho bránou. Vyvolil si *On* *Trojici* z Nejvyšších, aby se stali jeho spojením s *Atlantidou*. Poslové, kteří přinášeli jeho radu králům dětí člověka.

Zrodil *On* dále jiných a učil je moudrosti, tvořil z nich učitele dětí člověka. Umístil je *On* na ostrově *Undal*, aby byli pro lidi učiteli *Světla*.

Každý z těch, kteří byli takto zvoleni, musel se učit po roku pět a deset. Jen takto mohli porozumět, a být *Světlem* pro děti člověka. Takto začal jestvovat Chrám, přibýtek pro *Pána* člověka.

Já, *Thoth*, jsem vždy hledal moudrost, hledajíc v temnotě a hledajíc ve *Světle*. Dlouho ve své mladosti šel jsem tou cestou, snažící se vždy získat novou moudrost. Až po velkém snažení, jeden z *Tří*, mi přinesl *Světlo*. Přinesl mi *On* příkazy *Přebývajícího*, povolal mě z temnoty do *Světla*. Přivedl mě *On* před *Přebývajícího*, hluboko v *Chráme* před velký Oheň.

Tam na velkém trůně, ušel jsem *Přebývajícího*, oděného ve *Světle* a zářícího ohněm. Poklekl jsem před tou obrovskou moudrostí, cítíc *Světlo* proudící mnou ve vlnách. Zaslechl jsem potom hlas *Přebývajícího*: "Ó temnota, vejdi do *Světla*. Dlouho si hledal cestu k *Světlu*. Každá duše na *Zemi*, která uvolní své okovy, bude co nevidět osvobozená od otroctví tmy. Z temnoty si povstal vpřed, *Světlo* tvého cíle se přiblížilo. Zde budeš přebývat, jako jedno z mých dětí, strážce záznamů shromážděných moudrostí, si nástrojem *Světla* odtamtud. Buď připraven vykonat to, co je potřebné, ochránce moudrosti, leč věkům temnoty, které mají přijet na děti člověka. Žij tu a pij ze vši moudrosti. Tajemství a mystéria ti budou odhaleny."

Poté jsem já odvětil *Pánovi Cyklů*: "Ó *Světlo*, které sestoupilo k lidem, dej mi svou moudrost, aby jsem mohl být učitelem lidí. Dej mi ze svého *Světla*, aby jsem mohl být svobodný."

Poté ke mně znovu promluvil *Pán*: "Věk za věkem budeš žít skrze svou moudrost. Ano, když se přes *Atlantidu* převalí vlny oceánu, držíce *Světlo*, leč v temnotě skryté, připraven přijít, kdykoliv budeš zavolán. Teď choď a uč se větší moudrosti. Vyrůstěj skrze *Světlo* do *CELKU* Nekonečna."

Dlouze jsem pak přebýval v *Chráme* *Přebývajícího*, až dokud jsem nakonec nebyl *Jednotou* se *Světlem*.

Následoval jsem pak cestu k hvězdným pláním, následoval jsem poté cestu

ke *Světlu*. Hluboko do srdce Země následoval jsem cestu, poznávající tajemství, dole jak i nahoře; poznávající cestu k *Síním Amentí*; poznávající *Zákon*, který udržuje v rovnováze svět. Ku skrytým komorám Země pronikl jsem svou moudrostí, hluboko přes zemskou kůru, do cesty, věky skryté před dětmi člověka. Odhalila se přede mnou ještě větší moudrost, až dokud jsem nedosáhl nové poznání: zjistil jsem, že všechno je součástí *VŠEHO*, velké a ještě větší než všechno, co známe. Hledal jsem věky srdce *Nekonečna*. Hluboko a ještě hlouběji nacházel jsem další mystéria.

Teď, když se ohlédnu spět na věky, vím, že moudrost je bez hranic, a věky neustále narůstá, Jedno s *Nekonečností* větší než všechno.

Světlo existovalo v starověké *Atlantidě*. Ano, temnota též byla skrytá ve všem. Upadali ze *Světla* do temnoty, někteří, kteří povstali mezi lidmi do výšin. Stali se pyšnými kvůli svým znalostem, byli hrdí na svou pozici mezi lidmi. Ponořili se hluboko do zakázaného, otevřeli bránu, která vedla dolů. Snažili se získat stále víc znalostí, ale snažili se přinést je zdola nahoru.

Ten, kdo sestupuje dolů, musí být v rovnováze, jinak je spoutaný nedostatkem našeho *Světla*. Oni potom otevřeli svými vědomostmi cesty pro člověka zakázané.

Avšak, ve *Svém Chrámu*, vše vidí, *Přebývající*, leží ve svém *Agwantí*, zatím co *Atlantidou Jeho* duše volně putovala. Viděl *On Atlantány*, jak svou magií otevírají bránu, která by na Zem přinesla velkou zkázu. Rychle letěla potom *Jeho* duše nazpět do *Jeho* těla. Povstal *On* ze *Svého Agwantí*. Povolal *On Tři* mocné posly. Vydal jim příkazy, a dal zničit svět.

Hluboko pod kůru Země, do *Síní Amentí*, rychle sestoupil *Přebývající*. Zvolal *On* pak síly *Sedmy Pány* ovládané; a změnili rovnováhu Země. Potopila se *Atlantida* pod tmavými vlnami.

Zničila se brána, která byla otevřená; zničil se vchod, který vedl dolů. Všechny ostrovy byly zničené, kromě *Undalu*, a části ostrova synů *Přebývajícího*. Zachránil je *On*, aby byli učitelé, *Světla* na cestě pro ty, kteří měli přijít potom, *Světla* pro menší děti člověka.

Zavolal *On* potom mně, *Thotha*, před něho, dal mi příkazy pro všechno, co by jsem měl udělat, pravil: "Vezmi ty, ó *Thoth*, celou svou moudrost. Vezmi všechny své záznamy. Vezmi celou svou magii. Chod' dále, zachovávajíc záznamy, až dokud po čase naroste mezi lidmi *Světlo*. *Světlo* budeš ty po všechny věky, skryté a přece nacházené osvícenými lidmi. Nad celou Zemí *MY* dáváme ti moc, si svobodný dát ji anebo odebrat. Shromáždí teď syny *Atlantidy*. Vezmi je a utečte k lidu kamenných jeskyň. Utečte do krajiny *Dětí z Khému*."

Potom jsem já shromáždil syny *Atlantidy*. Do kosmické lodě jsem přinesl všechny své záznamy potopené *Atlantidy*. Shromáždil jsem všechny své síly, mnohé nástroje mocné magie.

Potom jsme se zdvihli na křídlech rána. Vznesli jsme se vysoko nad *Chrám*, nechali za sebou tři a *Přebývajícího*, hluboko v Síních pod Chrámem. Dolů pod vlnami se potopil velký *Chrám*, uzavírající cestu k *Pánům Cyklů*. Ale přece vždy tomu, kdo má poznání, otevřená bude cesta k *Amentí*.

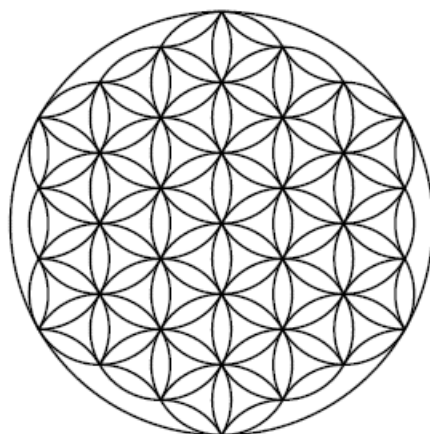
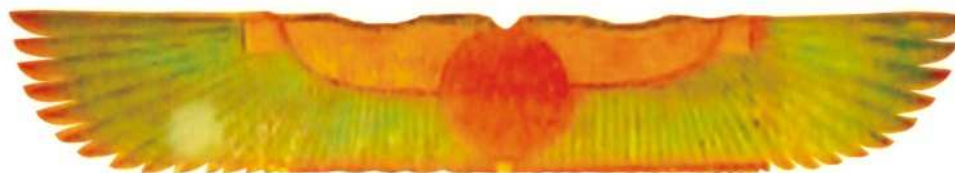
Rychle jsme pak letěli na křídlech rána, letěli jsme do krajiny dětí z *Khému*. Tam svou mocí, přemohl jsem je a vládl jim. Pozdvihl jsem je k *Světlu*, děti *Khému*.

Hluboko pod skálami, pochoval jsem svou vesmírnou loď, čekajíc na dobu, kdy člověk bude moci být svobodný. Nad vesmírnou lodí vztyčil jsem znak v tvaru lva, a přece jako člověka. Tam pod obrazem odpočívá má vesmírná loď, aby byla zrozená, když to bude potřebné.

Věz ty, ó člověče, že v daleké budoucnosti přijdou z hloubky narušitelé. Potom se probud', ty, kdo máš moudrost. Zrod' mou loď a lehko je přemůžeš.

Hluboko pod obrazem leží mé tajemství. Hledej a najdi v pyramidě, kterou jsem postavil. Každé k tomu druhému je *Podstatou*; každé je branou, která vede do *Života*. Následuj Klíč, který za sebou zanechávám. Hledej a vchod do *Života* bude tvůj. Hledej v mé pyramidě, hluboko v chodbě, která se končí v stěně. Použij Klíč Sedmy a cesta se ti otevře.

Teď jsem ti dal svou moudrost. Teď jsem ti dal svou cestu. Následuj tu cestu. Rozřeš mé tajemství. Ukázal jsem ti cestu.

Smaragdové desky Thotha Atlanšana, překlad a interpretace: Doreal, DOSLOVNÍ PŘEKLAD
A INTERPRETACE JEDNOHO Z NEJSTAROBYLEJŠÍCH A NEJTAINĚJŠÍCH VELKOLEPÝCH DĚL STARODÁVNÉ MOUDROSTI
Zdroj: <http://www.chapeltibet.cnghost.com/ct/Tablet5.html> © 2008 www.cez-okno.eu Překlad ze slovenštiny: Ptah Korektury: PH